

گرامی باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر!

با فرا رسیدن اول ماه مه، روز جهانی کارگر، بار دیگر غرش سهمناک مارش مبارزات طبقه کارگر در اقصی نقاط گیتی با شکوه هرچه بیشتری برعلیه مصائب رنگارنگ نظام استثمارگرانه و ضدخلقی سرمایه‌داری به صدا در می‌آید.

در این روز، میلیون‌ها تن از کارگران در سراسر جهان به خیابان‌ها می‌ریزند و با خواست نابودی استثمار و بهره‌کشی، جنگ و سرکوب، تبعیض جنسی و نژادی و ملی و دینی و بطور کلی برعلیه همه جلوه‌های ستم در جوامع طبقاتی، پرچم سرخ یک دنیای نوین انسانی، دنیایی فارغ از استثمار و غل و زنجیر و نابرابری را برمی‌افرازند.

طبقه کارگر در سراسر جهان در شرایطی به استقبال اول ماه مه می‌رود که امپریالیسم به مثابه آخرین مرحله نظام گندیده سرمایه‌داری، در یک بحران عمیق اقتصادی دست و پا می‌زند و درست به همین دلیل دول امپریالیستی نه تنها بر دامنه و شدت تهاجم عنان گسیخته و غارتگرانه خود به حیات و معاش کارگران و خلق‌های ستمدیده در سراسر دنیا با وحشیگری هرچه تمامتر افزوده‌اند، بلکه برای کسب سهم بیشتری از منافع حاصل از غارت توده‌های ستمدیده در جوامع تحت سلطه و گسترش بازارهای نفوذ و دستیابی به ثروت‌های طبیعی و منابع انرژی، به اشکال مختلف جدال‌های سیاسی، اقتصادی و حتی نظامی با یکدیگر را تشدید بخشیده‌اند.

در نتیجه چنین اوضاعی، سیمای کره نظام استثمارگرانه سرمایه‌داری در کشورهای متروپل نیز که همواره آن را با شعارهای دروغین "دمکراسی" و "حقوق بشر" و... تزئین کرده‌اند، در چارچوب بحران‌ها و تضادهای علاج‌ناپذیر گریبانگیر این نظام‌ها هرچه بیشتر و روشن‌تر رخ می‌نماید. اتخاذ سیاست‌های سودجویانه و ضدخلقی سرمایه‌داران و دولت‌های حامی آنان- که می‌کوشند بار بحران‌های علاج‌ناپذیر نظام را بر گرده کارگران و زحمتکشان سرریز کنند- به گسترش بی‌سابقه بیکاری، کاهش شدید و یا قطع مزایا و خدمات اجتماعی و در نتیجه تشدید استثمار و فقر و گرسنگی کارگران و تعمیق حیرت‌انگیز شکاف طبقاتی در این جوامع به اصطلاح "مدرن" و "دمکراتیک" سرمایه‌داری منجر گشته است. به موازات این روند، گرایش فزاینده نظام سرمایه‌داری به اعمال قهر و سرکوب و توسل به نظامی‌گری و جنگ و ارتجاع، در مواجهه با بحران و مبارزات طبقه کارگر و خلق‌های ستمدیده، ماهیت ارتجاعی این نظام و ضرورت تغییر بنیادی آن را بیش از هر زمان دیگری در مقابل توده‌های ستمدیده قرار داده است.

در ایران، جایی که سلطه نظام سرمایه‌داری وابسته به امپریالیسم و رژیم مزدور جمهوری اسلامی اوضاع هلاکت‌باری را به مردم تحت ستم و در رأس آنها به طبقه کارگر تحمیل نموده است، در آستانه روز جهانی کارگر، اوضاع حیات و معاش میلیون‌ها تن از کارگران و زحمتکشان ما بیش از هر زمان دیگری رو به وخامت و نابودی گذارده است. بیکاری و اخراج‌های مداوم، فقر و گرسنگی، نبود حداقل حقوق و مزایای اجتماعی، عدم پرداخت همان دستمزدهای بخور و نمیر (گاه تا ۱۳ ماه)، فقدان هرگونه حقوق صنفی و سیاسی و بالاخره سرکوب بی‌وقفه و بی‌رحمانه کوچکترین اعتراضات و مبارزات کارگران، تنها گوشه کوچکی از اوضاع طاقت‌فرسای کارگران در نظام سرمایه‌داری وابسته ایران را منعکس می‌کنند.

در چنین شرایطی است که ما شاهدیم سردمداران ضدخلقی جمهوری اسلامی در حالی که با بحران ناشی از "جنجال اتمی" و "پرونده هسته‌ای" خود دست و پنجه نرم می‌کنند، می‌کوشند تا ضمن تشدید اقدامات سرکوبگرانه خویش برعلیه جنبش کارگران و توده‌های محروم ما، وقیحانه انرژی مبارزاتی کارگران را در راستای منافع ضدخلقی خویش کانالیزه کرده و

در این رابطه تجمعات اعتراضی کارگران برای اول ماه مه امسال را به نمایش به اصطلاح "حمایت کارگران" از "هسته‌ای" شدن جمهوری اسلامی و "مخالفت" با آمریکا تبدیل سازند. در همین رابطه، مقامات ضدخلقی جمهوری اسلامی در نظر دارند در جوّ ارباب و شرایط دیکتاتوری حاکم، کارگران معترض برعلیه اوضاع وحشتناک زندگی خود را به جلوی ساختمان سابق "سفارت آمریکا" بکشانند و ضمن سرپوش گذاردن بر مطالبات واقعی و عادلانه کارگران، آنها را به دنبالچه سیاست‌های ضد‌مردمی خود بدل سازند.

از سوی دیگر، امپریالیست‌های جنایت‌پیشه و ضدخلقی (دولت آمریکا و شرکاء) نیز که در تمام طول سال‌های حاکمیت رژیم جمهوری اسلامی با تقویت مستقیم و غیرمستقیم این رژیم، جیب‌های خود را بطور بی‌وقفه از غارت و استثمار طبقه کارگر و خلق‌های تحت‌ستم ما پر کرده‌اند، در چارچوب سیاست‌های جهانخوارانه جدید خویش در مورد خاورمیانه و ایران، به یکباره به یاد اوضاع وحشتناک طبقه کارگر ایران افتاده و در برنامه‌های کنونی خود به منظور به اصطلاح "ترویج دموکراسی" و "گسترش حقوق بشر" در ایران، میلیون‌ها دلار "بودجه" برای تقویت "تشکل‌های کارگری" اختصاص می‌دهند. چرا که این واقعیت که در شرایط بغرنج کنونی و در حالی که جنبش اعتراضی طبقه کارگر در ایران، یکی از جبهه‌های اصلی و روزمره پیکار انقلابی مردم ما با نظام و رژیم حاکم را تشکیل می‌دهد، مقامات دولت آمریکا را به صرافت بهره‌برداری از انرژی انقلابی کارگران در راستای طرح‌های امپریالیستی و توسعه‌طلبانه خویش و انحراف جهت مبارزات آنها انداخته است.

درک این شرایط حساس در آستانه اول ماه مه امسال، وظیفه سنگینی را بر دوش کارگران آگاه و تمامی نیروهای طرفدار این طبقه دورانساز می‌گذارد. آنها باید بکوشند صف کسانی را که به اسم طرفداری از طبقه کارگر در جهت خط استراتژیک کنونی امپریالیسم آمریکا در رابطه با طبقه کارگر ایران گام برمی‌دارند از صف طرفداران واقعی کارگران تشخیص داده و منزوی سازند. تجربه خونین مبارزات رهایی‌بخش خلق‌های تحت‌ستم ما و در رأس آنها طبقه کارگر ایران، نشان داده که دشمن اصلی آنها حاکمیت نظام استثمارگرانه سرمایه‌داری وابسته می‌باشد. نظامی که حاصل سلطه اهریمنی امپریالیسم بوده و توسط رژیم‌های خادم و مزدور آنها با قوه زور و سرکوب و قهر ضدانقلابی حراست می‌گردد. در نتیجه، هدف اصلی جنبش انقلابی کارگران ما باید نابودی این نظام استثمارگرانه از طریق یک مبارزه توده‌ای که بدون شک قهرآمیز و طولانی است، باشد. کارگران و خلق‌های مبارز ما، در پیشبرد این هدف و راه نه توهمی به رژیم مزدور و ضدخلقی جمهوری اسلامی و عریده‌های "ضدآمریکایی" سران آن، و نه هیچ نیازی به حمایت‌های مادی و سیاسی امپریالیست‌ها و "دلارهای" آنها دارند. تنها سرنگونی رژیم جمهوری اسلامی در جهت نابودی سیستم سرمایه‌داری وابسته ایران است که می‌تواند منافع طبقه کارگر و دیگر توده‌های تحت‌ستم ایران را ضمانت نماید. این است شعار واقعی کارگران آگاه ما در اول ماه مه امسال.

نابود باد نظم جهانی امپریالیستی!

مرگ بر رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی!

زنده باد اول ماه مه، روز جهانی کارگر!

پیروز باد انقلاب، زنده باد کمونیسم!

با ایمان به پیروزی راهمان

چریک‌های فدایی خلق ایران - ۶ اردیبهشت ۱۳۸۵